

Joan, Jane ve Ruth için.

NANCE

Benimkinin epeyce geç kalmış bir şok olduğunu düşüneceksiniz sanırım. Fotoğrafi bulmamın üstünden geçen iki hafta boyunca yaşamım her zamanki akışında sürüp gidiyordu: En azından erkek arkadaşım OD'ye ve çevremdeki diğerlerine böyle görünüyor olmalıydı. Oysa, iç dünyam uyuşmuş durumdaydı. Düşünemiyor, çalışmıyordum. Hiçbir şey hissedemiyordum. Derken, sonunda patladım işte.

Fotoğraftaki çocuk bendim. Emindim bundan. Aynı koyu renk ten, aynı kıvr kıvr siyah saçlar ve o gözler. Bulduğum yere koymadan önce fotoğrafı ne kadar inceledim bilmiyorum ama bütün ayrıntılar şimdi bile aklımda: İnanılmaz mavilikteki gökyüzü, arka plandaki gür yeşil ağaçlar, giysilerin parlak renkleri. Fotoğrafta beş yetişkin vardı. Beni evlatlık almış olan annem May,

aylardır uyumamışa benzeyen hippie kılıklı bir kadınla adamın yanında gencecik, dipdiri duruyordu. Ama asıl dikkatimi çeken öndeki çift olmuştu. Minik siyah bebeği kucağında tutan kadının biyolojik annem olduğunu anlamam için ikinci bir kez bakmama gerek kalmamıştı. Yanına uzun boylu bir adam çömelmişti. Teninin rengi benimkinden daha koyuydu ama gözleri tıpkı benimkiler gibiydi. Babam. Emindim bundan.

Fotoğrafın tuhaf yanı, beni tutan kadın dışında kimse'nin gültümsemiyor oluşuydu. Bu da beni, kadının biyolojik annem olduğuna daha çok inandırdı.

Tom ve May, biyolojik anne ve babamı hiç tanımadıklarını söylemişlerdi her zaman.

Kendimi boşlukta hissetmeye başlamadan önce ilk tepkim, Tom ve May'in giysi dolabının arkasındaki fotoğrafı bulmanın verdiği suçluluk duygusuydu. May'in yeniden moda olan eskilerini –çan kesimi etekler, Adidas marka giysiler– ilk karıştırdığım değildi. May hiçbir şeyi atmaz. İyi de, eskilerini sık sık karıştırdığımı bildiği halde, neden fotoğrafı orada bırakmıştı? Unutulacak türden bir şey değildi ki bu.

Ya fotoğraftaki sarışın kadın, hani şu bebeği tutan? Onu daha önce hiç görmemiştim ama sanırım bu kadın, May'in 1975'te genç bir öğretmen olarak Kenya'ya birlikte gittiği kadındı. Heather. Heather Kelly. May ondan bir iki kez laf arasında söz etmişti, o kadar. Ben de hiç sormamıştım. Aslında yaşamımın bu uzak bölümüyle ilgili neredeyse hiç soru sormazdım. Sorarsam, öğren-

meye hazır hissetmediğim şeyler duyup altüst olacağımı düşünüyordum.

Ayrıca, öyküye bana anlatılan biçimiyle inanmam için de hiç neden yoktu. Tom, 1977'de Kenya'ya gidip, Nairobi yakınında, May'in de çalışmakta olduğu okulda işe başlamış. 1979'un başında evlenmişler. Aynı yılın içinde, İrlanda'ya dönmeden birkaç ay önce de beni evlat edinmişler. Dediklerine göre, ayrı ırktan iki kişinin evliliğinden doğmuşum ve annemle babam bir araba kazasında ölmüşler.

OD, geçmişim hakkında daha fazlasını merak etmeye işime şaşığından söz ederdi zaman zaman. Ben de ona kim olduğumu bildiğimi söylerdim ama yalandı, hissediyordum hep. Eğer yeterince derine gömmüşseniz, yalanlarla yaşamak pekâlâ kolaydır. Ben kendiminkini derslerden, spordan ve tabii bir de OD'yle çıkmaktan oluşan ağır bir programın altına gömmüştüm.

Farklılığımı düşünecek zamanım olmazdı pek. Ancak, kabul etmekten hoşlansam da, hoşlanmasam da, farklıydım sonuçta. Yedi bin nüfuslu kasabada teni renkli tek kişi bendim, bu da yabana atılacak bir farklılık sayılamaz herhalde. Doğrusu, hepsinin bundan ibaret olduğundan emindim. Diğer bütün açılardan başkalarıyla aynıydım ve çoğunluk gibi olmadığım nadiren hissettirilmişti bana. Öyle zamanlarda da kendimi hiçbir zaman aşağılanmış hissetmedim. Neden hissedecektim ki? Hissettiğim tek şey öfke olurdu. Hem ayrıca, ihtiyaç duyarsam, pek çok yandaş bulabilirdim kendime.

Tıpkı, arkadaşlarla birlikte Galtee Lounge'un arka odasında İrlanda'nın Dünya Kupası'ndaki grup eleme maçını seyrederken olduğu gibi. Sekiz kişiydik ama yalnızca iki kişi içki içiyordu: Herkesin gıcık olduğu, sivilceli surat, esrarkeş Johnny Regan ve de OD elbette. Ben hâlâ OD'yi yola getirebileceğimi, yalnız sabırla beklemem gerektiğini sanıyordum o sıralar.

Johnny, OD'yle birlikte Fás Projesi'nde, kasabanın yeni parkının inşaatında çalışıyordu. Paul McGrath'ın topu iskaladığı pozisyon erken bir golle sonuçlanınca, küplere bindi.

“Seni kara piç!” diye güreledi. Bütün kafalar bana çevrilmişti. Johnny hâlâ yedikleri golün etkisinde olduğundan durumun farkında değildi.

Ben önündeki yarım litrelik bardağı aldım ve içkiyi onun yağlı kafasından aşağı boşalttım. OD de ensesinden tuttu ve çalgın arkadaşı Beano'nun da yardımıyla arka kapıdan dışarı sepetledi onu.

Bu olaydan sonra Johnny bizimle bir daha takılmadı ama OD'yle ilişkimizde sorunlar belirmeye başladığında hepsinin acısını çıkardı.

Yine de, dediğim gibi, bu tür olaylar pek olmuyordu. Olduğunda da, insanlar benim tarafımı tuttuğundan, hemen unutuluyordum. Bitirme sınavlarına üç aydan az kalmıştı ve kim olduğumu düşünmeye pek zaman ayıramıyordum. Üstelik, OD için endişeleniyordum. Yaşamını mahvediyordu. Ne yapsam da aklını başına almasını sağlasam diye kafa patlatıp duruyordum.

Derken, nisanın dördünde, pazartesi günü o fotoğrafı buldum. Bazen düşünüyorum da; üç gün önce olmalıydı bu. 1 Nisan şakası!

İki hafta sonra, bizim salonda gürül gürül yanan ateşin karşısında oturuyordum. May ve Tom, çoğu pazar akşamı olduğu gibi, o akşam da arkadaşlarıyla buluşmak üzere çıkmışlardı. Daha önce OD uğramış, takımının Gençler Ligi'nde St. Peter's karşısındaki zaferini kutlamamızı teklif etmişti.

Yanlış anlamayın, futbolu severim ama erkek arkadaşınız kasabanın genç takımında oynuyorsa ve antrenörü de babanızsa –yasal babanız– futbol sohbetleri baymaya başlıyor insanı.

OD çok neşeliydi. Maçtan önce St. Peter's iki puan ilerideydi ve galibiyet golünü de kendisi atmıştı.

“Sinemaya gidemez miyiz?” dedim.

O gece bir şeyler olacağını bekliyordum, yeniden düşünmeye başlamıştım çünkü. İki haftadır kaçınıp durduğum duygulara yakalanmıştım sonunda. Kimseyle konuşmak ya da her şey tozpebemiş gibi davranmak istemiyordum. OD'nin keyifsizliğimi anlaması gerekirdi ama hiç yardımcı olmadı. Benim suskunluğun huzuruna ihtiyacım varken, o gürültünün rahatlatıcı karışıklığını istiyordu. Sonun başlangıcıydı bu.

“*Bodyguard*'ı mı seyretmek istiyorsun?” diye küçümseyerek sırıttı. “Yine!”

Bayat bir espriydi –beyaz oğlan siyah kızı kurtarır– hoşlanmamıştım.

“Bir kaset alıp evde kalabiliriz.”

“Tom beni görmeye dayanamıyor, biliyorsun. Beni burada yakalarsa, tepesi atar.”

“Daha önce de evde kaldık. Hiç şikâyet etmedi.”

“Belki bir şey söylemedi ama bana nasıl baktığının farkındayım. Okuldan ayrıldığımı görmek için gün saydı. Fırsatını bulduğu an, takımdan da postalayacaktır.”

“Okuldan ayrılmak için mazerete ihtiyacın yok ki, OD.”

Derken, her zamanki çözümsüz tartışma başladı. Ben ona her şeyi bir kenara attığımı söyledim; o da bana her şeyin, hocalardan, özellikle de Tom’dan nutuk dinlemekten daha iyi olduğunu söyledi. Tom, bizim lisenin müdür yardımcısıdır da.

OD, hiçbir zaman çalışkan tiplerden olmamıştır. Herkes ders çalışırken, o futbol, ragbi, hokey ve de aylıklık etmekle uğraşırdı. Buna rağmen, sınıfta her zaman ilk beşe girmeyi başarırdı. Ortaokul bitirme notları benim aldığım yedi tane A ve iki tane B’den hiç de aşağıda değildi. Zorlanmıyor görünüyordu. Ama ertesi yıl tökezlemeye başladı. Onunla tam da o sıralar çıkmaya başladığımdan neler olduğunu öğrenmiştim.

Anniyle babasının ilişkileri yürümüyordu. Anniye kısa süre önce, OD’yi ve babası Jimmy’yi terk edip, İngiltere’ye gitmiş; bunun yarattığı güvensizlik OD’de giderek öfkeye dönüşmüştü. Annesine yönelik değil, başta Jimmy olmak üzere çevresindeki herkese yönelikti bu öfke. Tabii, kendisine de.

Kısa süre sonra okulu bıraktı. Başkasının hatası yüzünden kendisini cezalandırdığını ona ben gösteremedim. Ama onu terk edemedim de –böyle bir zamanda olmazdı. Hem, onunla olmaktan hoşlanıyordum. Uzun boyluydu, esmerdi, iri gözleri vardı. Onun bulunduğu yerde bir şeyler olurdu hep. Kendiliğinden olmazsa, o bir şeyler yaratırdı zaten. Gülmek istediğim zaman komik, konuşmak istediğim zaman da ciddi olmasını bilirdi.

Çok içtiği günler ayrı tabii. Benim körlüğümden mi, yoksa onun dikkatli davranmasından mı bilmiyorum, içki sorunu olduğunu ancak aylar sonra anlayabildim. Belki de, içtikçe daha gürültücü olacağı beklenirken, tersine sessizleştiği için. Giderek benim yanımda daha fazla içmeye başlamıştı. Sanırım, suskunluğumu bir tür onaylama olarak algılıyordu. Sessizleşmesinin sakinleşmekle hiçbir ilgisi olmadığını fark etmeye başlamıştım. Gerginleştiğini ve dizginlemek için büyük çaba harcadığı derin bir öfkeyle dolduğunu anlıyordum. *Bodyguard* benzeri kırıncı şakaları da böyle zamanlarda yapıyordu. Bir şey daha vardı. Kendimi bildim bileli, zaman zaman gördüğüm bir rüyanın yarattığına çok benzeyen bir gerilim duygusu uyandırıyor bende bu OD.

Rüyamda çok küçüğüm, karanlık bir yerde saklanıyorum. Hiçbir şey görmüyorum ama saklandığım yerin dışında kötü şeyler olduğunu biliyorum. Bir tartışma var, ancak sesler kime ait, çıkaramıyorum. Rüya müt-hiş bir patlama sesiyle sona eriyor. Hep ter içinde uya-